

Prof. dr. A.A. Kaptein is emeritus hoogleraar Medische psychologie. In deze reeks interviewt hij kankerpatiënten over hun ziekte, behandeling en de reacties van hun omgeving.

aan de keukentafel

Spiritueel

Mevrouw De B. (61, gemetastaseerd maagcarcinoom, deelnemer aan AuspiCiOUS-studie) ontleent veel steun aan haar spiritualiteit.

‘De dokter zei: “Het ziet er niet goed uit. Maagkanker, uitgezaaid naar de buikholte. Er zitten allemaal rare slierten aan en die gaan richting de lever en alvleesklier.” Dat komt op je af, het is een mokerslag. Ik krijg nu immuuntherapie, ik noem het Pac-Mannetjes: die moeten daar werken en knabbelen. Die moeten zorgen dat de tumor uit mijn buik komt. Nu ik het weet, voel ik heel diep een bobbel maar niet dat ik er last van heb.

‘Als ik ’s avonds naar bed ga dan bid ik altijd. Dan pak ik mijn engeltje vast, mijn beschermengel, en zeg: “Lieve Heer, dank voor deze dag.” Dan vraag ik hem ook te helpen met iets dat in mij zit wat er niet hoort en waardoor mijn leven misschien korter is dan ik zou verwachten. Ik wil oma worden, ik wil mijn kinderen nog zien trouwen. Mijn geluksengel: daar bid ik elke avond mee, ik leg ’m onder mijn kussen. Er zit heel veel kracht in. ‘Om met lotgenoten te gaan zitten, nee – ik ben niet aan toe aan het ziek-zijn van andere mensen. Ik voel mij niet ziek.

‘In het begin zag je op de CT-scan echt de tumor en zwarte vlekken, nu zie je die ook wel maar verkleind. Je ziet verschil met de vorige keer. Eromheen is het een beetje troebel. Tomatenpuree-achtig, die drab. Ik denk dat het het medicijn is dat de kanker aan het oplossen is.

‘Mijn oncoloog is fantastisch. Ik kom binnen en dan zegt hij: “Hé, alweer aangekomen zie ik op de weegschaal, wat goed. Hoe voel je je? Kom op, het gaat goed, de bloeduitslagen zijn goed.” Ik krijg zoveel energie van die man. Dat is iemand die, ook al ben je ziek, tussendoor grapjes maakt. Wij moesten terugkomen voor de eerste uitslag na de CT-scan. Slaat het wel aan? We zaten in de wachtkamer te wachten en hij kwam aanlopen. We waren nog niet aan de beurt. Hij draaide zich om en gaf aan dat de uitslag goed was. Iemand anders zou zeggen: “U wacht maar even, ik ga op mijn scherpje kijken en dan vertel ik of het goed is.” Hij snapt de spanning van: “Is het wel aangeslagen?” De volgende keer dat we bij hem terugkwamen, wisten we dat het goed zat. Ik vind dat heel menselijk: iemand niet onnodig laten wachten. Je zit daar al van tevoren in spanning. In het ziekenhuis heb ik ook een buddy, een verpleegkundige: hij helpt mijn oncoloog, en mij. Mijn buddy steunt ons door er te zijn en bij mijn behandelingen te zijn.

beeld: privé-archief

‘Als ik ’s avonds naar bed ga, dan pak ik mijn beschermengeltje vast en zeg: Lieve Heer, dank voor deze dag.’

‘s Avonds denk ik wel aan de kanker, maar niet negatief. ’s Morgens word ik wakker en denk dan: het voelt goed, het voelt soepel, hij doet zijn werk. Ik zie het altijd positief. Alleen zit er soms een randje aan, van: “Potverdomme, het moet weg.” Nu heb ik die dromen over mijn toekomst nog steeds, ik hoop nog steeds oma te worden, maar er zit een “maar” tussen, ik leef als in een cocon. De dromen zijn afgeschermd. Er zit de ziekte bij die het weleens zou kunnen belemmeren.

‘De geluksengel, die gaat overal mee naartoe. Als ik niet in slaap kan komen door een drukke dag of na het nemen van een biopt en mijn ziek-zijn, dan ga ik naar bed en dan zie ik mij lopen naar het strand, ik loop het water in, en dan voel ik het warme zand, de zee, het heerlijke water, ik kan het helemaal herbeleven.’ ←